

Obloha před námi vypadala úplně jinak než u jezera. Po-
temněla, jako by měla přijít bouřka. „Tohle jsem nečekal,“ zadr-
molil Chip, když si toho všiml.

„Bude pršet?“

„Předpověď počasí se o ničem nezmínila.“

„Ale v dešti už jsi letěl, ne?“

„Neletěl. Radši se mu vyhneš, anebo počkáš, až přestane pršet.“

„Vyhovují mi obě možnosti,“ odpověděla jsem, spokojená
s prstenem na ruce.

„Podstata tkví v tom,“ podotkl, „že dříve nebo později bude-
me stejně muset přistát.“

„Abychom nepropásli rezervaci v restauraci?“

„Aby nám nedošlo palivo.“

Podívala jsem se na obzor. Obloha za námi byla jasně mod-
rá, ale nebe před námi zlověstně tmavlo a tmavlo. Bylo šedivé,
tak trochu do purpurova a se špetkou uhlové černi.

„Určitě bude pršet – ale daleko od letiště. Nemám pravdu?“

Přikývl. „Máš.“

V dálce se zablesklo.

Bouřka možná měla vliv na kvalitu vzduchu, protože zpáteč-
ní cesta byla mnohem divočejší, letadlo sebou ve větru házelo
a mně se začal zvedat žaludek.

Když jsme se přiblížili k letišti, Chip se spojil s řídicí věží
tím svým pilotským hlasem, který je o něco hlubší než obvykle,
a navedl stroj ke světlům pod námi. Uhnuli jsme doleva a po-
tom jsme se otočili, abychom mohli prolétnout kolem celé dél-
ky runwaye. Následovala otočka ve tvaru písmene U a plynulý
sestup. Chip se zcela soustředil. Víc jsem cítila, než viděla, že se
blížíme k zemi. Výborný nápad.

A pak se stala podivná věc. Sotva jsme se přiblížili k přistá-
vací dráze, křídla udělala něco, co můžu popsat jen jako zamá-
vání – na stranách maličko poklesla a hned nato vystřelila vzhů-
ru. Strachy mě píchlo v hrudi.

Během vteřiny to přešlo, ale ta vteřina všechno změnila.
Něco se zvrtilo.

Podívala jsem se na Chipa. Obličej měl jako vytesaný z ka-
mene.

„Chipe?“

„Změnil se vítr,“ odpověděl.

„Cože? A to je špatně?“

„Boční vítr.“ Víc neřekl.

Boční vítr? Co to je? Neznělo to dobře. Chip kontroloval čís-
lice a šlapal nohama na pedály. Z obličejů se mu nedalo nic vy-
číst.

Zdálo se, že se mu daří udržet letadlo ve stabilní pozici. Ml-
čela jsem a držela jsem nám pěsti.

Mohli jsme být šest metrů nad přistávací dráhou, která
pod námi rovně ubíhala. A pak, bez varování, jako by sklouzla
ke straně. V jednu chvíli byla pod námi, a vzápětí se odsunula
 pryč, jako když někdo zkouší trik s ubrusem. A selže. Najednou
před námi vyrostl lesík.

„Do prdele!“ ulevil si Chip a přihrbil se nad kniplem.

Podářilo se mu letadlo srovnat a vrátit se nad přistávací
dráhu.

„Chipe?“

Ale to už mluvil s řídicí věží. „Cessna tři dva šest tango delta
Charlie. Nevysazený sestup, boční vítr.“ Nato vypadl z role pi-
lota a promluvil srozumitelnou angličtinou: „Stoupáme a zku-
síme to znovu.“

Ve sluchátkách zapraskala statická elektřina. „Roger, cessna
tři dva šest tango delta Charlie, pokračujte v kurzu.“

A pak nám země zase někam uštěrlila. Najednou mi přípa-
dalo, že motor příšerně řve. Jako sekačka na steroidech. Zved-
li jsme se do vzduchu a znovu jsme šli na přistání. Na jihu se
modrala blankytná obloha, na severu nebe tmavlo. Opět se za-
blesklo.